

Arrest

nr. 154 769 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2013 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van acht jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. HANQUET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker komt op 9 april 2000 in België aan, vergezeld van zijn moeder, mevrouw A. B..

Op 10 april 2000 dienen zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen neemt op 18 november 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad van State, het beroep wordt op 5 november 2004 verworpen.

Op 26 januari 2001 wordt de verzoeker samen met zijn moeder onderschept door de politie van Verviers wegens zakkenrollen (PV nr. VE.18.32.000050/2001).

Op 18 mei 2006 wordt de verzoeker opgesloten in de gevangenis van Verviers op verdenking van diefstal.

Op 29 mei 2006 wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en met vrijheidsberoving.

Op 28 juli 2006 wordt de verzoeker in vrijheid gesteld en op diezelfde dag wordt jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding aan de grens en vrijheidsberoving te dien einde genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoeker bij de Raad van State een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Hij vatte eveneens de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Verviers met een verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling. Op 8 augustus 2012 schorste de Raad van State met een arrest nr. 161.724 het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens met vrijheidsberoving te dien einde.

De verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Verviers op 28 juli 2006 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel van 3 jaar wegens diefstal.

Op 9 augustus 2006 wordt de verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 30 oktober 2006 wordt de verzoeker nogmaals bevolen het grondgebied te verlaten. Het beroep ingesteld tegen dit bevel wordt door de Raad van State op 12 mei 2009, bij arrest nr. 193.190, verworpen.

Op 12 november 2006 wordt de verzoeker door de politie van Dison aangetroffen in illegaal verblijf en in het bezit van een verboden wapen.

Op 9 oktober 2007 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank van Verviers veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden wegens diefstal met braak, inklimming en valse sleutels en weerspanningheid.

Op 13 oktober 2007 wordt hij op heterdaad betrapt door de lokale politie van Spa (PV nr. VE.18.L2.004896/2007) bij het stelen van een wagen.

Op 13 oktober 2007 volgt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat tegen dit bevel werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verworpen bij arrest nr. 14.181 van 17 juli 2008.

De Raad van State vernietigt op 17 oktober 2007 het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens met vrijheidsberoving te dien einde van 28 juli 2006.

Op 22 februari 2008 wordt de verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf (PV nr. VE.55.LI.4046/2008). Diezelfde dag wordt hij bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2008 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden wegens diefstal met geweld, waartegen hij hoger beroep instelde.

Op 31 mei 2008 wordt de verzoekers in hechtenis genomen in de gevangenis van Verviers.

Op 16 juni 2008 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 3 jaar + 1 maand met uitstel gedurende 3 jaar.

Op 27 juni 2008 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde genomen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoeker tegen dit bevel instelde, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 13.678 van 3 juli 2008.

Op 13 oktober 2008 wordt een beslissing tot verlenging van de opsluiting genomen.

Doordat de verzoeker niet geïdentificeerd kon worden, waardoor er geen akkoord gegeven werd voor de repatriëring naar Kosovo, werd hij op 27 oktober 2008 in vrijheid gesteld.

Op 29 september 2009 wordt de verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld en op 15 februari 2010 wordt hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens en hierdoor een ongeneeslijk lijkende ziekte, blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid veroorzaakt hebbende of het verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking.

Op 4 mei 2010 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens slagen en verwondingen, weerspanning, met voertuig om de diefstal tot zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, door 2 of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, gewone diefstal, vluchtmisdrijf met gekwetsten, beschadiging van roerende goederen met geweld of bedreiging.

Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoeker gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model) ter kennis gebracht op 14 augustus 2013 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de Minister van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie G(...) V(...), adviseur wordt aan de persoon die verklaart zich B(...), R(...) te noemen, geboren te (...) op (...), staatloze het bevel gegeven om ten laatste op 22.08.2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië (), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven(4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels, weerspanning, feiten waarvoor hij op 09.10.2007 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 16.06.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 1/2 gedurende 3 jaar + 1 maand met uitstel gedurende 3 jaar

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, een ongeneeslijk lijkende ziekte, blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid veroorzaakt hebbende of het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking, feiten waarvoor hij op 15.02.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel gedurende 5 jaar voor ½

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, weerspanning, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, door 2 of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, gewone diefstal, vluchtmisdrijf met gekwetsten, beschadiging-vernieling-van roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 04.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels, weerspanning, feiten waarvoor hij op 09.10.2007 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 16.06.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 1/2gedurende 3 jaar + 1 maand met uitstel gedurende 3 jaar

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging,, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, een ongeneeslijk lijkende ziekte, blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid veroorzaakt hebbende of het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking, feiten waarvoor hij op 15.02.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel gedurende 5 jaar voor ½

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, weerspanning, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, door 2 of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, gewone diefstal, vluchtmisdrijf met gekwetsten, beschadiging-vernieling-van roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 04.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden Overwegende het winstgevende, gewelddadige karakter van de misdadige activiteiten van de betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Het gebrek aan wil tot verbetering van zijn gedrag, motiveert de toepassing van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel ("du principe général de droit de bonne administration qui impose à la partie défenderesse de procéder à un examen particulier et complet du cas d'espèce").

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"La décision querellée enjoint le requérant de quitter immédiatement le territoire et lui impose une interdiction d'entrée sur le territoire durant huit ans.

Cette décision se fonde sur :

- L'article 7 de la loi du 15.12.1980 qui prescrit que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

1° (...);

2° (...)

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; (...) ».

- L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 qui indique que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. »

La décision querellée se fonde exclusivement sur les condamnations intervenues à charge du requérant.

Dans ce cadre, il faut noter que la dernière condamnation intervenue date du 04.05.2010.

Depuis lors, le requérant a exécuté ces condamnations à fond de peine. Il a d'ailleurs été remis en liberté en date du 15.08.2013.

Que comme précise dans 1 expose des faits qui précède, le requérant a été remis en liberté à deux reprises dans le cadre d'une détention administrative ; la partie défenderesse n'arrivant pas à procéder à l'expulsion du requérant sans que cette situation n'incombe à celui-ci.

In casu, la partie défenderesse a adopté une décision d'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée durant huit années.

Or, l'article 74/11, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 limite à une durée maximum de trois années la durée de l'interdiction d'entrée lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ou n'a pu l'être, ce qui est bien le cas en l'espèce.

À titre d'exception, cette durée pourrait être portée à une durée de cinq ans en cas de fraude ou de moyens illégaux pour être admis au séjour ou maintenir ce droit, quod non en l'espèce.

Par conséquent, puisqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pu être exécutée (à deux reprises en l'espèce, voir exposé des faits), et que le § 1er, alinéa 3 du même article n'est pas applicable en l'espèce, l'interdiction d'entrée devait, à tout le moins, être limitée à une période de trois années.

Enfin, l'alinéa 4 de la même disposition ne peut servir d'exception à cette exception.

Des lors, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement se fonder sur les motifs visés dans la décision querellée et imposer au requérant de quitter le territoire avec une interdiction d'entrée de huit années tenant compte des circonstances qui précèdent ; la partie défenderesse ayant de ce fait méconnu les dispositions légales reprises au moyen.

De plus, la décision querellée estime que le requérant constitue une menace grave pour l'ordre public mais se limite à motiver cette menace grave par la seule existence des condamnations existantes sans tenir compte du comportement actuel du requérant qui s'est par ailleurs parfaitement comporté depuis sa dernière condamnation du 04.05.2010, soit depuis plus de trois années.

La motivation de l'acte est dès lors à tout le moins insuffisante et inadéquate.

En agissant de la sorte, la partie défenderesse a méconnu les termes de l'article 62 de la loi du 15.12.1980 et des articles 2 à 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs qui lui imposent de tenir compte de tous les éléments du cas d'espèce, quod non en l'espèce.

Cette manière d'agir témoigne aussi du fait qu'il n'a pas été procédé à un examen complet et minutieux du cas d'espèce méconnaissant ainsi le principe de bonne administration visé au moyen.

Qu'il échet des lors de faire droit au dispositif repris ci-après."

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissingen moeten derhalve duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen en die motieven moeten afdoende zijn om tot deze beslissingen te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen *in casu* een duidelijke motivering in rechte zowel als in feite bevatten.

Uit de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat aan de verzoeker in uitvoering van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten wordt afgegeven.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)"

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De gemachtigde licht tevens de feitelijke overwegingen die het bevel om het grondgebied te verlaten gronden toe. Zo oordeelt de gemachtigde dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De gemachtigde verwijst naar de volgende wederrechtelijke gedragingen van de verzoeker:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 09.10.2007 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 16.06.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 1/2 gedurende 3 jaar + 1 maand met uitstel gedurende 3 jaar

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, een ongeneeslijk lijkende ziekte, blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid veroorzaakt hebbende of het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking, feiten waarvoor hij op 15.02.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel gedurende 5 jaar voor ½

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, weerspanningheid, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, door 2 of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, gewone diefstal, vluchtmisdrijf met gekwetsten, beschadiging-vernieling-van roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 04.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden."

De tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod met een geldingsduur van acht jaar, vermeldt dat zij werd getroffen in uitvoering van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissingen, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Ook met betrekking tot het inreisverbod en de daarbij voorziene geldingsduur van acht jaar, worden in de bestreden akte de feitelijke overwegingen weergegeven die eraan ten grondslag liggen. De gemachtigde stelt dat aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat er een "ernstig, reëel en actueel risico" is op een nieuwe schending van de openbare orde, gelet op het "winstgevend, gewelddadige karakter" van de misdadige activiteiten van de verzoeker. Dienaangaande wordt opnieuw verwezen naar de strafbare gedragingen en de veroordelingen door de Correctionele Rechtbank te Verviers (drie veroordelingen) en Luik (één veroordeling). De gemachtigde geeft tevens aan dat het gebrek aan wil tot verbetering van verzoekers gedrag, de toepassing van de termijn van acht jaar voor het inreisverbod motiveert.

De Raad stelt dan ook vast dat de beide bestreden beslissingen duidelijk zijn gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. De opgegeven redengeving volstaat om de verzoeker in staat te stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. De Raad herinnert eraan dat de belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). *In casu* blijken de bestreden beslissing hieraan wel degelijk te beantwoorden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.2. Waar de verzoeker betwist dat de opgegeven motieven juridisch correct zijn en waar hij stelt dat zijn laatste veroordeling dateert van 4 mei 2010, bekritiseert hij de bestreden beslissingen inhoudelijk zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dienen dan ook, samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te worden onderzocht.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Waar de verzoeker stelt dat hij zich in het geval van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt (de vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd of kon niet worden uitgevoerd), merkt de Raad op dat het thans bestreden inreisverbod op geen enkele wijze verwijst naar een eerdere beslissing tot verwijdering die niet zou zijn uitgevoerd door de verzoeker.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, *quod in casu*, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt op geen enkele wijze verwezen naar de bepalingen van artikel 74/11, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet. De mogelijkheid om bij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, staat dan ook volledig los en onafhankelijk van de 'verplichting' om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd alsook van de mogelijkheid deze geldingstermijn op maximum vijf jaar te brengen indien de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Zodoende dient te worden vastgesteld in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet wel degelijk een inreisverbod van acht jaar, dit is "*meer dan vijf jaar*", kon worden opgelegd aan de verzoeker die door de gemachtigde als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd en dit los van enige verwijzing naar een eerdere verwijderingsmaatregel die niet werd of niet kon worden uitgevoerd.

Het betoog van de verzoeker dat hem slechts een inreisverbod van maximum drie jaar kon worden opgelegd, mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

De verzoeker betoogt tot slot dat zijn laatste veroordeling dateert van 4 mei 2010, dat hij zijn straffen heeft uitgezeten en dat hij zich sinds 4 mei 2010 voortreffelijk heeft gedragen, zodat de gemachtigde zich niet kon beperken tot de loutere verwijzingen naar de strafrechtelijke veroordelingen om een ernstige bedreiging voor de openbare orde te weerhouden. Aldus betwist de verzoeker in wezen dat hij een ernstig reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte gewag wordt gemaakt van vier verschillende veroordelingen, waarvan de eerste in 2007 en de laatste in 2010. De gemachtigde wijst, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet enkel of in de eerste plaats naar de loutere veroordelingen, maar wel naar de strafbare gedragingen waaraan de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en waarvoor hij in tweede instantie ook werd veroordeeld:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 09.10.2007 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 16.06.2008 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 1/2gedurende 3 jaar + 1 maand met uitstel gedurende 3 jaar

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging,, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, een ongeneeslijk lijkende ziekte, blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid veroorzaakt hebbende of het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking, feiten waarvoor hij op 15.02.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel gedurende 5 jaar voor ½

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, weerspanningheid, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, bij nacht, door 2 of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, gewone diefstal, vluchtmisdrijf met gekwetsten, beschadiging-vernieling-van roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 04.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Verviers tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden."

Het gaat dan ook om herhaalde feiten van diefstal en diefstal met geweld, feiten van slagen en verwondingen, gebruik of vertoon van wapens, weerspanning, vluchtmisdrijf met gekwetsten, enz. ... Deze vaststellingen zijn correct en worden door de verzoeker ook geenszins betwist.

Om tot een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde te besluiten, neemt de gemachtigde tevens verzoekers eigen gedragingen en het oogmerk van de door hem gepleegde misdrijven in aanmerking:

“Overwegende het winstgevende, gewelddadige karakter van de misdadige activiteiten van de betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.”

Tevens wordt gespecificeerd dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd wegens *“Het gebrek aan wil tot verbetering van zijn gedrag”*.

Gelet op de ernst van de door de verzoeker begane feiten, het herhaaldelijk karakter van deze feiten en de daaraan gekoppelde strafmaat die hem werd opgelegd, komt het de Raad niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde *in casu* heeft besloten dat er sprake is van een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad wenst er in dit verband wederom op te wijzen dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen hij dus gelet op hetgeen voorafgaat gedaan heeft.

Het feit dat drie jaar zou zijn verstreken tussen de veroordelingen en het nemen van de bestreden beslissingen doet hieraan geen afbreuk, daar uit de feiten en de bestreden beslissingen blijkt dat er sprake is van herhaalde feiten van diefstal met geweld. Ook het oordeel dat de verzoeker een gebrek vertoont aan wil tot het verbeteren van zijn gedrag is – ook op datum van de bestreden beslissingen – niet kennelijk onredelijk. Zoals de verzoeker immers zelf naar voor brengt, werd hij pas in vrijheid gesteld op 15 augustus 2013, dit is dus ná het treffen van de thans bestreden beslissingen. Er ligt dan ook geen enkel element voor dat onverenigbaar zou zijn met de vaststellingen van de gemachtigde.

Derhalve blijkt niet dat de vaststelling van de gemachtigde dat de verzoeker een ernstig, reëel en actueel bedreiging uitmaakt voor de openbare orde, kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, ligt niet voor. Een schending van de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet is evenmin aangetoond.

3.3. Het enige middel is, gelet op hetgeen voorafgaat, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE